

Resume af indlæg

Af Stine Bosse

Det er åbenbart at kunst spiller en ganske central rolle i vores liv, i vore samfund. Man kan blot forestille sig at kunst ikke fandtes. At stå op om morgenen ville blive en trist affære. Ingen musik, ingen billeder på væggen, intet design af de brugs genstande vi rækker ud efter, allerede ved morgenmåltidet. For hvor går grænsen mellem design og kunst? Selv hvis vi lukker op for P1 må vi jo spørge om der ville være en jingle?

Mon ikke vi ville blive skøre. Er kunsten ikke netop livets ventil. Ventilen der sikrer de fleste mod vanviddet? Fra de allerførste mennesker på jorden har kunsten været med os. Som en integreret del af vores sprog, vores kommunikation. Ofte af det, der er svært at formidle.

Jeg mødte kunst begrebet første gang som 10-årig. Jeg var med min far på Museum of Modern Art i New York. Privilegeret for sådan en lille tøs! Da vi kom op af trappen, som syntes ENORM stor, hang et hvidt lærred, vel nok 4 x 4 meter. Midt på var monteret et tandkrus med én tandbørste i. Slidt tandbørste. Barnet udbrød: "Nej far, det er ikke kunst". "Jo", svarede han, "netop i det sekund, du forholder de til det, er det kunst". At jeg i detaljer husker værket og dialogen 43 år senere, vidner om at kunst ikke altid kan eller skal begribes.

Det der ikke kan formidles som på anden vis kan formidles i og af kunsten. Jeg vil ikke nævne Hassan. Billedet fortjener at stå. Men jeg kunne nævne Hærværk. Både som litteratur, og aktuelt som skuespil, stiller værket skarpt på spørgsmålet om hvad der får os til at stå op, børste tænder, tag rent tøj på og gå på arbejde eller lignende. Eller det stiller spørgsmålstegn ved hvor kort der er fra det, og til forfald. Nok spørgsmål alle har tumlet med på den ene eller anden måde, men som er svære at få greb om. Eller jeg kunne nævne Ivan Andersen. Billedkunstner bosat i Berlin. Ham faldt jeg for fordi han sætter tøjdyr ind i sine billeder, der ellers skildrer storby, boligblokke og "voksen liv". Jeg har en svaghed for tøjdyr som er svær at forklare. Det behøver jeg ikke længere. Det gør han. Sådan kunne vi hver især blive ved.

I erhvervslivet spiller kunstnerisk tænkning ikke nogen særlig stor rolle. Der købes kunst og det er godt, men den kunstneriske tankegang som skabelses proces vinder ikke megen gehør. Det er synd. For der er meget energi og innovation i disse processer. Der er god grund til at udforske dette område. Ikke alle har forstået det, når jeg indimellem har omtalt mit lederskab i Tryk mere som en kunstnerisk skabelses proces, end et spreadsheet baseret lederskab. Jeg tror begge verdener kan lære af hinanden, og lade sig inspirere.

Det glæder mig at vi lancerer SACRE på Det Kongelige Teater. Et magisk sted med store forpligtelser overfor hele kunst og kulturlivet. Her kan man alt hvad man vil og tør. Det er i sandhed privilegeret. Kun ved at forandre og forny, uden at forlade det stærke DNA, kan dette sted leve op til alle sine forpligtelser. Det er f.eks. stadig svært for mig at forstå, hvorfor de 3 ud af 4 kunstarter, som er klart internationale i deres "sprog", holder lukket om sommeren, hvor et utal af turister gæster København. Vi ved fra den seneste rapport fra Turisme Rådet, at vore gæster netop efterspørger det

Teateret kan levere. Det må og skal vi se de kommende år. Vi skal være med til at gøre Danmark og København endnu mere spændende for os selv OG for andre.

Vi skal alle række ud. Ikke bare til publikum, men også til hinanden. Derfor er dette initiativ godt. Tak til Preben Melander for at have taget initiativet, og tak til alle fremmødte for at I kommer og deltager.